

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 2ας Απριλίου 2020*

«Προδικαστική παραπομπή – Επείγουσα προδικαστική διαδικασία – Συμφωνία ΕΟΧ – Απαγόρευση των διακρίσεων – Άρθρο 36 – Ελεύθερη παροχή υπηρεσιών – Πεδίο εφαρμογής – Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας σχετικά με τη σύνδεση των δύο αυτών κρατών προς τη θέση σε ισχύ, την εφαρμογή και την περαιτέρω ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν – Συμφωνία για τη διαδικασία παραδόσεως μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αφενός, και της Ισλανδίας και της Νορβηγίας, αφετέρου – Έκδοση σε τρίτο κράτος Ισλανδού υπηκόου – Προστασία των υπηκόων κράτους μέλους από την έκδοση – Απουσία ισοδύναμης προστασίας υπηκόων άλλου κράτους – Ισλανδός υπήκοος στον οποίο έχει χορηγηθεί άσυλο βάσει του εθνικού δικαίου πριν από την κτήση της ισλανδικής ιθαγένειας – Περιορισμός στην ελεύθερη κυκλοφορία – Δικαιολόγηση στηριζόμενη στην πρόληψη της ατιμωρησίας – Αναλογικότητα – Έλεγχος των εγγυήσεων που προβλέπει το άρθρο 19, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης»

Στην υπόθεση C-897/19 PPU,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Vrhovni sud (Ανώτατο Δικαστήριο, Κροατία) με απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 5 Δεκεμβρίου 2019, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας κατά του

I.N.,

παρισταμένης της:

Ruska Federacija,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, Αντιπρόεδρο, A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Βηλαρά (εισηγητή), M. Safjan, S. Rodin, και I. Jarukaitis, προέδρους τμήματος, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, D. Šváby, K. Jürimäe και N. Piçarra, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: E. Tanchev

γραμματέας: M. Longar, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 31ης Ιανουαρίου 2020,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο I.N., εκπροσωπούμενος από τους D. Perkonić και S. Večerina, odvjetnici,

* Γλώσσα διαδικασίας: η κροατική.

- η Ruska Federacija, εκπροσωπούμενη από την S. Ljubičić,
- η Κροατική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Vidović Mesarek,
- η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από την G. Hodge, επικουρούμενη από την M. Gray, QC,
- η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις Σ. Χαριτάκη και Α. Μαγριππή,
- η Ισλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις J. Bjarnadóttir και H. Ingimundardóttir, επικουρούμενες από τον T. Fuchs, Rechtsanwalt,
- η Νορβηγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους P. Wennerås και K. Isaksen,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την S. Grünheid καθώς και από τους M. Wilderspin και M. Mataija,
- η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ, εκπροσωπούμενη από τον C. Zatschler, καθώς και από τις C. Howdle και I. Ó. Vilhjálmsdóttir,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Φεβρουαρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 18 ΣΛΕΕ και της Συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας για τη διαδικασία παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ισλανδίας και Νορβηγίας (ΕΕ 2006, L 292, σ. 2), η οποία εγκρίθηκε, εξ ονόματος της Ένωσης, με το άρθρο 1 της αποφάσεως 2014/835/ΕΕ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2014, για τη σύναψη της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας για τη διαδικασία παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ισλανδίας και Νορβηγίας (ΕΕ 2014, L 343, p. 1) και τέθηκε σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 2019 (στο εξής: συμφωνία περί της διαδικασίας παραδόσεως).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο αιτήσεως εκδόσεως την οποία απηύθυναν οι ρωσικές αρχές στις κροατικές αρχές, όσον αφορά τον I.N., Ρώσο και Ισλανδό υπήκοο, σε σχέση με πλείονα αδικήματα παθητικής δωροδοκίας.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η Συμφωνία ΕΟΧ

- 3 Στην αιτιολογική σκέψη 2 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3, στο εξής: Συμφωνία ΕΟΧ), τα συμβαλλόμενα στη συμφωνία αυτή μέρη επιβεβαίωσαν «την κατ' εξοχήν προτεραιότητα που αποδίδεται στην προνομιακή σχέση μεταξύ της

[Ευρωπαϊκής Ένωσης], των κρατών μελών της και των κρατών της [Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελεύθερων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ)], η οποία βασίζεται στη γειτνίαση, στις από μακρού υφιστάμενες κοινές αξίες και στην ευρωπαϊκή ταυτότητα».

- 4 Η Συμφωνία ΕΟΧ, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, αυτής, έχει ως σκοπό να προωθήσει τη συνεχή και ισόρροπη ενίσχυση των εμπορικών και οικονομικών σχέσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, με ίσους όρους ανταγωνισμού και με την τήρηση των ιδίων κανόνων, με σκοπό τη δημιουργία ομοιογενούς Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ).

- 5 Το άρθρο 3 της Συμφωνίας ΕΟΧ προβλέπει τα εξής:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη λαμβάνουν όλα τα κατάλληλα μέτρα, γενικά ή ειδικά, για να εξασφαλίσουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την παρούσα συμφωνία.

Απέχουν από κάθε μέτρο που δύναται να θέσει σε κίνδυνο την επίτευξη των στόχων της παρούσας συμφωνίας.

Επιπλέον, διευκολύνουν τη συνεργασία στα πλαίσια της παρούσας συμφωνίας.»

- 6 Το άρθρο 4 της Συμφωνίας ΕΟΧ ορίζει τα ακόλουθα:

«Εντός του πεδίου εφαρμογής της παρούσας συμφωνίας, και με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων που περιέχονται σ' αυτήν, απαγορεύεται κάθε διάκριση λόγω ιθαγενείας.»

- 7 Το άρθρο 6 της Συμφωνίας ΕΟΧ έχει ως εξής:

«Με την επιφύλαξη των μελλοντικών εξελίξεων της νομολογίας, εφόσον οι διατάξεις της παρούσας συμφωνίας είναι κατ' ουσίαν ταυτόσημες με τους αντίστοιχους κανόνες της συνθήκης [ΛΕΕ] και της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα και με τις πράξεις που εγκρίνονται κατ' εφαρμογήν αυτών των δύο συνθηκών, ερμηνεύονται, κατά τη θέση σε ισχύ και την εφαρμογή τους, σύμφωνα με τις σχετικές αποφάσεις του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που έχουν εκδοθεί πριν από την ημερομηνία υπογραφής της παρούσας συμφωνίας.»

- 8 Το άρθρο 36 της Συμφωνίας ΕΟΧ προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Στο πλαίσιο των διατάξεων της παρούσας συμφωνίας, δεν επιβάλλονται περιορισμοί στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών στο έδαφος των συμβαλλομένων μερών, όσον αφορά τους υπηκόους των κρατών μελών της [Ένωσης] και των κρατών της ΕΖΕΣ, που είναι εγκατεστημένοι σε κράτος μέλος της [Ένωσης] ή κράτος της ΕΖΕΣ, άλλο από εκείνο του αποδέκτη της παροχής.

[...]»

Η Συμφωνία της 18ης Μαΐου 1999

- 9 Το άρθρο 2 της Συμφωνίας που συνήφθη από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας σχετικά με τη σύνδεση των εν λόγω χωρών προς τη θέση σε ισχύ, την εφαρμογή και την περαιτέρω ανάπτυξη του κεκτημένου Σένγκεν, της 18ης Μαΐου 1999 (ΕΕ 1999, L 176, σ. 36, στο εξής: Συμφωνία της 18ης Μαΐου 1999), ορίζει τα εξής:

«1. Οι διατάξεις του κεκτημένου Σένγκεν ως έχουν στον κατάλογο του Παραρτήματος Α της παρούσας συμφωνίας και όπως εφαρμόζονται στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης [...] που συμμετέχουν στη στενότερη συνεργασία που θεμελιώνεται στο Πρωτόκολλο Σένγκεν, τίθενται σε εφαρμογή και εφαρμόζονται από [τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας].

2. Οι διατάξεις των πράξεων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας που εμφανίζονται στον κατάλογο του Παραρτήματος Β της παρούσας συμφωνίας, τίθενται σε εφαρμογή και εφαρμόζονται από [τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και το Βασίλειο της Νορβηγίας], στον βαθμό που έχουν αντικαταστήσει αντίστοιχες διατάξεις της Σύμβασης που υπεγράφη στο Στένγκεν στις 19 Ιουνίου 1990 για την εφαρμογή της συμφωνίας, σχετικά με την σταδιακή κατάργηση των ελέγχων, στα κοινά τους σύνορα, ή διατάξεις που έχουν θεσπιστεί βάσει της συμφωνίας αυτής.

3. Οι πράξεις και τα μέτρα που έχει θεσπίσει η Ευρωπαϊκή Ένωση για την τροποποίηση των διατάξεων περί των οποίων τα Παραρτήματα Α και Β ή για την περαιτέρω συμπλήρωσή τους, σχετικά με τις οποίες έχουν ακολουθηθεί οι διαδικασίες που καθορίζονται στην παρούσα συμφωνία, θα γίνουν επίσης δεκτές και θα τεθούν σε ισχύ και εφαρμογή εκ μέρους [της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας], επιφυλασσομένου του άρθρου 8.»

10 Το άρθρο 7 της Συμφωνίας της 18ης Μαΐου 1999 έχει ως εξής:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν ότι θα πρέπει να επιτευχθεί διακανονισμός σχετικά με τα κριτήρια και τους μηχανισμούς καθορισμού του κράτους που είναι αρμόδιο για την εξέταση αίτησης ασύλου υποβληθείσας σε οποιοδήποτε κράτος μέλος ή στην Ισλανδία ή τη Νορβηγία. [...]»

Η Συμφωνία περί της διαδικασίας παραδόσεως

11 Στο προοίμιο της Συμφωνίας περί της διαδικασίας παραδόσεως διαλαμβάνονται τα εξής:

«Η Ευρωπαϊκή Ένωση,

αφενός, και

Η Δημοκρατία της Ισλανδίας

και

Το Βασίλειο της Νορβηγίας,

αφετέρου,

εφεξής “συμβαλλόμενα μέρη”,

Επιθυμώντας να βελτιώσουν τη δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ισλανδίας και Νορβηγίας, χωρίς να θίγονται οι κανόνες για την προστασία της ατομικής ελευθερίας·

Εκτιμώντας ότι οι υφιστάμενες σχέσεις μεταξύ των συμβαλλομένων μερών απαιτούν στενή συνεργασία για την καταπολέμηση του εγκλήματος·

Εκφράζοντας την αμοιβαία εμπιστοσύνη τους στη δομή και τη λειτουργία των νομικών τους συστημάτων και στην ικανότητα όλων των συμβαλλομένων μερών να εγγυηθούν μια δίκαιη δίκη·

[...]».

12 Το άρθρο 1 της εν λόγω συμφωνίας προβλέπει τα εξής:

«1. Τα συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν να βελτιώσουν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας συμφωνίας, την παράδοση προς τον σκοπό της δίωξης ή εκτέλεσης της ποινής μεταξύ, αφενός, των κρατών μελών και, αφετέρου, του Βασιλείου της Νορβηγίας και της Δημοκρατίας της Ισλανδίας, λαμβάνοντας υπόψη, ως ελάχιστες προδιαγραφές, τους όρους της σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1996 περί εκδόσεως μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

2. Τα συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν να διασφαλίσουν ότι το σύστημα έκδοσης μεταξύ των κρατών μελών, αφενός, και του Βασιλείου της Νορβηγίας και της Δημοκρατίας της Ισλανδίας, αφετέρου, βασίζεται σε μηχανισμό παράδοσης κατόπιν εντάλματος σύλληψης, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας συμφωνίας.

3. Η παρούσα συμφωνία δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση [για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950], ή, σε περίπτωση εκτέλεσης από δικαστική αρχή κράτους μέλους, των αρχών του άρθρου 6 της συνθήκης [ΕΕ].

4. Καμία από τις διατάξεις της παρούσας συμφωνίας δεν θα πρέπει να ερμηνεύεται ως απαγορεύουσα την άρνηση παράδοσης προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί ένταλμα σύλληψης όπως ορίζεται από την παρούσα συμφωνία, εφόσον αντικειμενικά στοιχεία δείχνουν ότι το ένταλμα σύλληψης εκδίδεται προς τον σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, της εθνοτικής καταγωγής, της ιθαγένειας, της γλώσσας, των πολιτικών φρονημάτων ή του γενετήσιου προσανατολισμού [του] ή ότι η θέση του προσώπου αυτού μπορεί να επιδεινωθεί για οποιονδήποτε από τους λόγους αυτούς.»

Το κροατικό δίκαιο

13 Το άρθρο 9 του Συντάγματος της Δημοκρατίας της Κροατίας (*Narodne novine*, br. 56/1990, 135/1997, 113/2000, 28/2001, 76/2010 και 5/2014) έχει ως εξής:

«[...]

Δεν επιτρέπεται να απελαθεί πολίτης της Δημοκρατίας της Κροατίας από τη Δημοκρατία της Κροατίας, ούτε να στερηθεί την ιθαγένειά του, ούτε να εκδοθεί σε άλλο κράτος, παρά μόνο στο πλαίσιο εκτελέσεως αποφάσεως περί εκδόσεως ή παραδόσεως, η οποία έχει εκδοθεί σύμφωνα με τις διεθνείς συνθήκες ή το κοινοτικό κεκτημένο.»

14 Το άρθρο 1 του *zakon o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima* (νόμου σχετικά με τη διεθνή δικαστική συνδρομή σε ποινικές υποθέσεις, *Narodne novine*, br. 178/2004, στο εξής: ZOMPO), προβλέπει τα ακόλουθα:

«(1) Ο παρών νόμος διέπει τη διεθνή δικαστική συνδρομή σε ποινικές υποθέσεις (στο εξής: διεθνής δικαστική συνδρομή), με την επιφύλαξη ότι δεν ορίζει διαφορετικά διεθνής συνθήκη.

[...]»

15 Το άρθρο 12 του ZOMPO έχει ως εξής:

«(1) Η αρμόδια εθνική αρχή μπορεί να απορρίψει την αίτηση διεθνούς δικαστικής συνδρομής εφόσον:

1. η αίτηση αφορά πράξη η οποία θεωρείται πολιτικό αδίκημα ή πράξη συνδεδεμένη με τέτοιου είδους αδίκημα,
2. η αίτηση αφορά φορολογικό αδίκημα,
3. η αποδοχή της αιτήσεως θα μπορούσε να πλήξει την κυριαρχία, την ασφάλεια, την έννομη τάξη ή άλλα θεμελιώδη συμφέροντα της Δημοκρατίας της Κροατίας,
4. δύναται εύλογα να υποθεθεί ότι το πρόσωπο το οποίο αφορά η αίτηση εκδόσεως θα διωκόταν ποινικά ή θα υφίστατο κυρώσεις, σε περίπτωση εκδόσεως, λόγω της φυλής του, της θρησκείας του, της εθνικότητάς του, της εντάξεώς του σε ορισμένη κοινωνική ομάδα ή των πολιτικών του απόψεων, ή ακόμη η κατάσταση του θα καθίστατο δυσχερέστερη για κάποιον από τους λόγους αυτούς,
5. πρόκειται για έλασσον αδίκημα.

[...]»

16 Το άρθρο 55 του ZOMPO ορίζει τα ακόλουθα:

«(1) Εφόσον το αρμόδιο δικαστήριο κρίνει ότι δεν πληρούνται οι νόμιμες προϋποθέσεις της εκδόσεως, εκδίδει διάταξη περί απορρίψεως της αιτήσεως εκδόσεως και την διαβιβάζει αμελλητί στο Vrhovni sud [(Ανώτατο Δικαστήριο)] της Δημοκρατίας της Κροατίας, το οποίο, αφού ακούσει τον αρμόδιο γενικό εισαγγελέα, επικυρώνει, ακυρώνει ή τροποποιεί τη διάταξη.

(2) Η οριστική διάταξη περί απορρίψεως της αιτήσεως εκδόσεως διαβιβάζεται στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, το οποίο την κοινοποιεί στο αιτούν κράτος.»

17 Το άρθρο 56 του ZOMPO έχει ως εξής:

«(1) Εφόσον το επιληφθέν τμήμα του αρμόδιου δικαστηρίου κρίνει ότι πληρούνται οι νόμιμες προϋποθέσεις της εκδόσεως, αποφαινεται με διάταξη.

(2) Κατά της διατάξεως αυτής δύναται να ασκηθεί έφεση εντός προθεσμίας τριών ημερών. Το Vrhovni sud [(Ανώτατο Δικαστήριο)] της Δημοκρατίας της Κροατίας αποφαινεται επί της εφέσεως.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

18 Στις 20 Μαΐου 2015, το γραφείο της Interpol στη Μόσχα (Ρωσική Ομοσπονδία) εξέδωσε διεθνές ένταλμα συλλήψεως κατά του I.N., ο οποίος είχε τότε μόνον τη ρωσική ιθαγένεια, με σκοπό τη σύλληψή του, λόγω ποινικών διώξεων εις βάρος του για παθητική δωροδοκία.

19 Στις 30 Ιουνίου 2019, ο I.N. παρουσιάστηκε, ως επιβάτης λεωφορείου ο οποίος είχε στην κατοχή του ισλανδικό ταξιδιωτικό έγγραφο για πρόσφυγες, σε συνοριακή διάβαση μεταξύ της Σλοβενίας και της Κροατίας, ενώ επιχειρούσε να εισέλθει στο έδαφος του τελευταίου αυτού κράτους. Συνελήφθη βάσει του διεθνούς εντάλματος συλλήψεως που μνημονεύθηκε στην προηγούμενη σκέψη. Με τη σύλληψή του κινήθηκε διαδικασία λήψεως αποφάσεως, βάσει του ZOMPO, για την ενδεχόμενη έκδοσή του στη Ρωσία.

- 20 Την 1η Ιουλίου 2019, ο I.N. εξετάστηκε από τον ανακριτή του Županijski sud u Zagrebu (περιφερειακού δικαστηρίου Ζάγκρεμπ, Κροατία). Δήλωσε ότι αντιτίθεται στην έκδοσή του στη Ρωσία και, επιπλέον, επισήμανε ότι διαθέτει τόσο τη ρωσική όσο και την ισλανδική ιθαγένεια. Με διακοίνωση της πρεσβείας της Ισλανδίας που διαβιβάστηκε στο Županijski sud u Zagrebu (περιφερειακό δικαστήριο Ζάγκρεμπ) μέσω του Υπουργείου Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Δημοκρατίας της Κροατίας, επιβεβαιώθηκε ότι ο I.N. έχει, από την 19η Ιουνίου 2019, ισλανδική ιθαγένεια και μόνιμη διαμονή στην Ισλανδία. Επίσης, στη διακοίνωση αυτή επισημαινόταν ότι η Ισλανδική Κυβέρνηση επιθυμούσε να διασφαλιστεί η ασφαλής μετάβαση του I.N. στην Ισλανδία το συντομότερο δυνατόν.
- 21 Στις 6 Αυγούστου 2019, το Županijski sud u Zagrebu (περιφερειακό δικαστήριο Ζάγκρεμπ) έλαβε αίτηση της γενικής εισαγγελίας της Ρωσικής Ομοσπονδίας, με αντικείμενο την έκδοση του I.N. στο τρίτο αυτό κράτος, σύμφωνα με τις διατάξεις της ευρωπαϊκής συμβάσεως εκδόσεως, που υπεγράφη στο Παρίσι στις 13 Δεκεμβρίου 1957 (στο εξής: ευρωπαϊκή σύμβαση εκδόσεως), λόγω ποινικών διώξεων που είχαν ασκηθεί εις βάρος του για πλείονα αδικήματα παθητικής δωροδοκίας. Στην αίτηση αυτή επισημαινόταν ότι η γενική εισαγγελία της Ρωσικής Ομοσπονδίας εγγυάτο ότι η αίτηση εκδόσεως δεν αποσκοπούσε στη δίωξη του I.N. για πολιτικούς λόγους ούτε λόγω της φυλής του, της θρησκείας του, της εθνικότητάς του ή των απόψεών του, ότι θα τίθεντο στη διάθεσή του όλα τα μέσα προκειμένου να μπορέσει να αμυνθεί, περιλαμβανομένης της επικουρίας του από δικηγόρο, και ότι δεν θα υποβαλλόταν σε βασανιστήρια, σκαιή ή απάνθρωπη μεταχείριση, ή σε ποινές που θίγουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.
- 22 Με διάταξη της 5ης Σεπτεμβρίου 2019, το Županijski sud u Zagrebu (περιφερειακό δικαστήριο Ζάγκρεμπ) έκρινε ότι συνέτρεχαν οι προβλεπόμενες στον ZOMPO νόμιμες προϋποθέσεις για την έκδοση του I.N. προς τον σκοπό των εν λόγω ποινικών διώξεων.
- 23 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2019, ο I.N. άσκησε έφεση κατά της ανωτέρω διατάξεως ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου. Υποστήριξε ότι υφίσταται συγκεκριμένος, σοβαρός και ευλόγως προβλέψιμος κίνδυνος ότι, σε περίπτωση εκδόσεώς του στη Ρωσική Ομοσπονδία, θα υποβληθεί σε βασανιστήρια και απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση. Επίσης, υπογράμμισε ότι του είχε αναγνωριστεί καθεστώς πρόσφυγα στην Ισλανδία, ακριβώς λόγω των διώξεων που πράγματι υφίσταται στη Ρωσία, και ότι, με τη διάταξη της 5ης Σεπτεμβρίου 2019, το Županijski sud u Zagrebu (περιφερειακό δικαστήριο Ζάγκρεμπ) έπληξε de facto τη διεθνή προστασία που του είχε χορηγηθεί στην Ισλανδία. Επιπλέον, δήλωσε ότι έχει την ισλανδική ιθαγένεια και προέβαλε την αιτίαση ότι το Županijski sud u Zagrebu (περιφερειακό δικαστήριο Ζάγκρεμπ) δεν έλαβε υπόψη την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630).
- 24 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά την πάγια νομολογία του, θα εξετάσει αν υφίσταται πραγματικός κίνδυνος να υποστεί ο I.N., σε περίπτωση εκδόσεως, βασανιστήρια ή απάνθρωπες ποινές ή απάνθρωπη μεταχείριση. Εντούτοις, πριν προβεί, εφόσον συντρέχει περίπτωση, σε αυτή την εξέταση, επιθυμεί να διευκρινιστεί αν οφείλει να ενημερώσει σχετικά με την αίτηση εκδόσεως τη Δημοκρατία της Ισλανδίας, της οποίας υπήκοος είναι ο I.N., ώστε να παρασχεθεί στο εν λόγω κράτος η δυνατότητα να ζητήσει, ενδεχομένως, την παράδοση του υπηκόου του προκειμένου να κινηθεί διαδικασία αποσκοπούσα στην αποφυγή του κινδύνου ατιμωρησίας.
- 25 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο, αφενός, διευκρινίζει ότι η Δημοκρατία της Κροατίας δεν προβαίνει σε έκδοση των υπηκόων της στη Ρωσία και ότι δεν έχει συνάψει με το κράτος αυτό διμερή συμφωνία προβλέπουσα αντίστοιχη υποχρέωση.
- 26 Αφετέρου, κατόπιν υπομνήσεως όσων έγιναν δεκτά με την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι μολονότι, σε αντίθεση με το πρόσωπο το οποίο αφορούσε η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή, ο I.N. δεν είναι πολίτης της Ένωσης, εντούτοις είναι υπήκοος της Δημοκρατίας της Ισλανδίας, με την οποία η Ένωση διατηρεί ειδικές σχέσεις.

- 27 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, αφενός, σύμφωνα με το άρθρο 2 του προσαρτημένου στη Συνθήκη της Λισσαβόνας πρωτοκόλλου αριθ. 19, σχετικά με το κεκτημένο του Σένγκεν το οποίο έχει ενσωματωθεί στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 290), το κεκτημένο του Σένγκεν εφαρμόζεται στα κράτη μέλη που μνημονεύονται στο άρθρο 1 του πρωτοκόλλου αυτού και, αφετέρου, το Συμβούλιο, βάσει του άρθρου 6 του εν λόγω πρωτοκόλλου, συνήψε με τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και με το Βασίλειο της Νορβηγίας τη Συμφωνία της 18ης Μαΐου 1999 δυνάμει της οποίας τα δύο αυτά τρίτα κράτη θέτουν σε εφαρμογή τις διατάξεις του κεκτημένου αυτού. Εν προκειμένω, ο I.N. έκανε χρήση του δικαιώματός του ελεύθερης κυκλοφορίας εντός των κρατών μελών του χώρου Σένγκεν και συνελήφθη κατά την είσοδό του στην επικράτεια της Δημοκρατίας της Κροατίας αφικνούμενος από άλλο κράτος μέλος, και συγκεκριμένα τη Δημοκρατία της Σλοβενίας.
- 28 Εξάλλου, η συμφωνία περί της διαδικασίας παραδόσεως είναι επίσης κρίσιμη για την υπόθεση της κύριας δίκης, δεδομένου ότι τέθηκε σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 2019.
- 29 Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των ανωτέρω στοιχείων, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι διατηρεί αμφιβολίες ως προς το αν το άρθρο 18 ΣΛΕΕ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι κράτος μέλος, όπως η Δημοκρατία της Κροατίας, το οποίο καλείται να αποφασίσει επί αιτήσεως εκδόσεως σε τρίτο κράτος υπηκόου κράτους το οποίο δεν είναι μέλος της Ένωσης, είναι όμως μέλος του χώρου Σένγκεν, υποχρεούται, πριν λάβει οποιαδήποτε απόφαση περί της εν λόγω εκδόσεως, να ενημερώσει σχετικά με την αίτηση εκδόσεως το τελευταίο αυτό κράτος και αν οφείλει, στην περίπτωση που το εν λόγω κράτος ζητήσει την παράδοση του υπηκόου του προκειμένου να διεξαγάγει διαδικασία για την οποία ζητείται η έκδοση, να του παραδώσει το εν λόγω πρόσωπο, κατ' εφαρμογήν της συμφωνίας περί της διαδικασίας παραδόσεως.
- 30 Υπό τις συνθήκες αυτές, το *Vrhovni sud* (Ανώτατο Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Έχει το άρθρο 18 ΣΛΕΕ την έννοια ότι κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης το οποίο αποφαινεται περί της εκδόσεως σε τρίτο κράτος πολίτη κράτους που δεν είναι μέλος της [...] Ένωσης, αλλά είναι μέλος του χώρου Σένγκεν, υποχρεούται να ενημερώνει περί της αιτήσεως εκδόσεως το κράτος μέλος του χώρου Σένγκεν του οποίου το πρόσωπο αυτό είναι πολίτης;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα, και εφόσον το κράτος μέλος του χώρου Σένγκεν έχει ζητήσει την παράδοση του προσώπου αυτού για την κίνηση διαδικασίας για την οποία ζητείται η έκδοση, πρέπει να του παραδοθεί το πρόσωπο αυτό κατ' εφαρμογήν της συμφωνίας περί της διαδικασίας παραδόσεως;»

Επί της επείγουσας διαδικασίας

- 31 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε την εφαρμογή της επείγουσας προδικαστικής διαδικασίας η οποία προβλέπεται στο άρθρο 107 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.
- 32 Προς στήριξη του αιτήματός του, επικαλέστηκε, μεταξύ άλλων, το γεγονός ότι ο I.N. τελεί υπό κράτηση ενόψει της εκδόσεώς του, με συνέπεια να στερείται επί του παρόντος την ελευθερία του.
- 33 Επισημαίνεται, πρώτον, ότι η εξεταζόμενη αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά, μεταξύ άλλων, την ερμηνεία της Συμφωνίας περί της διαδικασίας παραδόσεως. Η απόφαση με την οποία η συμφωνία αυτή εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ένωσης εκδόθηκε βάσει του άρθρου 82, παράγραφος 1, στοιχείο δ', ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με το άρθρο 218, παράγραφος 6, στοιχείο α', ΣΛΕΕ. Επομένως, η εν λόγω συμφωνία εμπίπτει στους τομείς περί των οποίων γίνεται λόγος στον τίτλο V του τρίτου μέρους της Συνθήκης ΛΕΕ, σχετικά με τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Κατά συνέπεια, η παρούσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως μπορεί να εξεταστεί κατά την επείγουσα προδικαστική διαδικασία.

- 34 Δεύτερον, πρέπει, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος στην υπόθεση της κύριας δίκης στερείται επί του παρόντος την ελευθερία του και ότι η συνέχιση της κρατήσεώς του εξαρτάται από την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης [πρβλ. απόφαση της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau), C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Πράγματι, η κράτηση του I.N. με σκοπό την έκδοσή του διατάχθηκε, κατά τις εξηγήσεις που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο, στο πλαίσιο της κινηθείσας διαδικασίας εκδόσεώς του.
- 35 Υπό τις συνθήκες αυτές, στις 16 Δεκεμβρίου 2019, το τέταρτο τμήμα του Δικαστηρίου αποφάσισε, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να κάνει δεκτό το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου περί εξετάσεως της υπό κρίση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά την επείγουσα προδικαστική διαδικασία.
- 36 Αποφασίστηκε, επίσης, η αναπομπή της υποθέσεως αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου προκειμένου να ανατεθεί η εκδίκασή της στο τμήμα μείζονος συνθέσεως.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 37 Υπενθυμίζεται προκαταρκτικά ότι, στη σκέψη 50 της αποφάσεως της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), το Δικαστήριο έκρινε ότι τα άρθρα 18 ΣΛΕΕ και 21 ΣΛΕΕ έχουν την έννοια ότι, οσάκις σε κράτος μέλος, στο οποίο μετέβη πολίτης της Ένωσης που είναι υπήκοος άλλου κράτους μέλους, απευθύνεται αίτηση εκδόσεως από τρίτο κράτος, με το οποίο το πρώτο κράτος μέλος έχει συνάψει συμφωνία περί εκδόσεως, το κράτος μέλος αυτό υποχρεούται να ενημερώσει το κράτος μέλος του οποίου την ιθαγένεια έχει ο εν λόγω πολίτης και, ενδεχομένως, κατόπιν αιτήματος του δευτέρου αυτού κράτους μέλους, να του παραδώσει τον πολίτη αυτόν, σύμφωνα με τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584), υπό την προϋπόθεση ότι αυτό το κράτος μέλος έχει δικαιοδοσία, βάσει του εθνικού δικαίου του, να ασκήσει δίωξη κατά του προσώπου αυτού για πράξεις τελεσθείσες στην αλλοδαπή.
- 38 Το Δικαστήριο διευκρίνισε συναφώς, στη σκέψη 54 της αποφάσεως της 10ης Απριλίου 2018, Pisciotti (C-191/16, EU:C:2018:222), ότι, προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός της αποτροπής του κινδύνου να παραμείνει ατιμώρητο το πρόσωπο που κατηγορείται στην αίτηση εκδόσεως ότι τέλεσε αξιόποινες πράξεις, πρέπει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, το οποίο έχει ενδεχομένως εκδώσει κράτος μέλος άλλο από το προς ό η αίτηση εκδόσεως κράτος μέλος, να αφορά τουλάχιστον τις ίδιες πράξεις.
- 39 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν, στη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί, η ερμηνεία που δέχθηκε το Δικαστήριο με την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), θα πρέπει να εφαρμοστεί σε σχέση όχι μόνο με πολίτες της Ένωσης, αλλά επίσης με Ισλανδούς υπηκόους.
- 40 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, απαγορεύοντας «κάθε διάκριση λόγω ιθαγενείας», το άρθρο 18 ΣΛΕΕ επιτάσσει την ίση μεταχείριση των προσώπων που βρίσκονται σε κατάσταση η οποία εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των Συνθηκών (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Όπως, όμως, έχει διευκρινίσει το Δικαστήριο, η διάταξη αυτή δεν προορίζεται να έχει εφαρμογή σε περιπτώσεις ενδεχόμενης διαφορετικής μεταχειρίσεως μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών και των υπηκόων τρίτων κρατών [πρβλ. απόφαση της 4ης Ιουνίου 2009, Βάτσουρας και Κουπατάντζε, C-22/08 και C-23/08, EU:C:2009:344, σκέψη 52, καθώς και γνωμοδότηση 1/17 (ΣΟΕΣ ΕΕ-Καναδά) της 30ής Απριλίου 2019, EU:C:2019:341, σκέψη 169].

- 41 Όσον αφορά το άρθρο 21 ΣΛΕΕ, υπενθυμίζεται ότι, στην παράγραφο 1, το άρθρο αυτό προβλέπει το δικαίωμα κάθε πολίτη της Ένωσης να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών και εφαρμόζεται, όπως προκύπτει από το άρθρο 20, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, επί κάθε προσώπου που έχει την ιθαγένεια κράτους μέλους, οπότε ούτε αυτό έχει εφαρμογή επί υπηκόου τρίτου κράτους.
- 42 Επιπλέον, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584, στην οποία επίσης βασίστηκε η συλλογιστική του Δικαστηρίου που υπομνήσθηκε στη σκέψη 37 της παρούσας αποφάσεως, εφαρμόζεται μόνο επί των κρατών μελών και όχι επί τρίτων κρατών.
- 43 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της κατά το άρθρο 267 ΣΛΕΕ διαδικασίας συνεργασίας μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, στο Δικαστήριο εναπόκειται να δώσει στο εθνικό δικαστήριο χρήσιμη απάντηση που να του παρέχει τη δυνατότητα να επιλύσει τη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί. Υπό το πρίσμα αυτό, το Δικαστήριο μπορεί να αναδιατυπώσει, εφόσον είναι αναγκαίο, τα ερωτήματα που του έχουν υποβληθεί. Ειδικότερα, αποστολή του Δικαστηρίου είναι να ερμηνεύει όλες τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης που έχουν ανάγκη τα εθνικά δικαστήρια προκειμένου να αποφανθούν επί των διαφορών των οποίων έχουν επιληφθεί, ακόμη και όταν οι διατάξεις αυτές δεν μνημονεύονται ρητώς στα ερωτήματα που του υποβάλλουν τα εν λόγω δικαστήρια (απόφαση της 8ης Μαΐου 2019, ΡΙ, C-230/18, EU:C:2019:383, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 44 Εν προκειμένω, η Δημοκρατία της Ισλανδίας διατηρεί προνομιακές σχέσεις με την Ένωση, οι οποίες υπερβαίνουν το πλαίσιο μιας οικονομικής και εμπορικής συνεργασίας. Ειδικότερα, θέτει σε ισχύ και εφαρμόζει το κεκτημένο Σένγκεν, όπως επισήμανε το αιτούν δικαστήριο, αλλά επίσης είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Συμφωνία ΕΟΧ, συμμετέχει στο κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου και έχει συνάψει με την Ένωση τη Συμφωνία περί της διαδικασίας παραδόσεως. Επομένως, προκειμένου να παρασχεθεί στο αιτούν δικαστήριο χρήσιμη απάντηση, πρέπει να ληφθούν υπόψη, πέραν των μνημονευόμενων από το δικαστήριο αυτό κανόνων του δικαίου της Ένωσης, η Συμφωνία ΕΟΧ στην οποία συμβαλλόμενα μέρη είναι, μεταξύ άλλων, τόσο η Ένωση όσο και η Δημοκρατία της Ισλανδίας.
- 45 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με τα προδικαστικά ερωτήματα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το δικαίο της Ένωσης, ιδίως η Συμφωνία ΕΟΧ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αποφάσεως της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 50), έχει την έννοια ότι, οσάκις σε κράτος μέλος, στο οποίο μετέβη υπήκοος κράτους της ΕΖΕΣ, συμβαλλομένου μέρους στη Συμφωνία ΕΟΧ και με το οποίο η Ένωση έχει συνάψει συμφωνία περί παραδόσεως, απευθύνεται αίτηση εκδόσεως από τρίτο κράτος βάσει της ευρωπαϊκής συμβάσεως εκδόσεως, το κράτος μέλος αυτό υποχρεούται να ενημερώσει σχετικά με την εν λόγω αίτηση το ως άνω κράτος της ΕΖΕΣ και, ενδεχομένως, κατόπιν αιτήματος του συγκεκριμένου κράτους, να του παραδώσει τον υπήκοο αυτόν, σύμφωνα με τις διατάξεις της συμφωνίας περί παραδόσεως, υπό την προϋπόθεση ότι το εν λόγω κράτος έχει δικαιοδοσία, βάσει του εθνικού δικαίου του, να ασκήσει δίωξη κατά του ως άνω υπηκόου για πράξεις τελεσθείσες στην αλλοδαπή.
- 46 Εξάλλου, από τα στοιχεία της ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφίας προκύπτει ότι, υπό την επιφύλαξη εξακριβώσεως από το αιτούν δικαστήριο, στον Ι.Ν. χορηγήθηκε, πριν από την εκ μέρους του κτήση της ισλανδικής ιθαγένειας, άσυλο βάσει του ισλανδικού δικαίου ακριβώς λόγω διώξεων που είχαν ασκηθεί εις βάρος του στη Ρωσία και σε σχέση με τις οποίες η Ρωσική Ομοσπονδία ζήτησε την έκδοσή του από τις κροατικές αρχές. Το στοιχείο αυτό δεν υφίστατο στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630).
- 47 Σε αυτό το πλαίσιο και υπό την επιφύλαξη της εξετάσεως του κατά πόσον το δικαίο της Ένωσης είναι εφαρμοστέο στη διαφορά της κύριας δίκης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι για να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο πρέπει επίσης να διευκρινιστεί το περιεχόμενο της προστασίας που παρέχει το άρθρο 19, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο

εξής: Χάρτης), κατά το οποίο κανείς δεν μπορεί να απομακρυνθεί, να απελαθεί ή να εκδοθεί προς κράτος όπου διατρέχει σοβαρό κίνδυνο να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου ή να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή άλλη απάνθρωπη ή εξευτελιστική ποινή ή μεταχείριση.

Επί της δυνατότητας εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης στη διαφορά της κύριας δίκης

- 48 Υπενθυμίζεται ότι, ελλείπει σχετικής διεθνούς συμβάσεως μεταξύ της Ένωσης και του εμπλεκόμενου τρίτου κράτους, εν προκειμένω της Ρωσικής Ομοσπονδίας, οι κανόνες σχετικά με την έκδοση εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των κρατών μελών. Εντούτοις, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη αυτά οφείλουν να ασκούν την εν λόγω αρμοδιότητα τηρώντας το δίκαιο της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2018, *Raugevicius*, C-247/17, EU:C:2018:898, σκέψη 45).
- 49 Δεδομένου ότι οι διεθνείς συμφωνίες που συνάπτει η Ένωση αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του δικαίου της [βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 30ής Απριλίου 1974, *Haegeman*, 181/73, EU:C:1974:41, σκέψεις 5 και 6, και γνωμοδότηση 1/17 (ΣΟΕΣ ΕΕ-Καναδά), της 30ής Απριλίου 2019, EU:C:2019:341, σκέψη 117], καταστάσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής τέτοιας συμφωνίας, όπως είναι, παραδείγματος χάριν, η Συμφωνία ΕΟΧ, συνιστούν καταρχήν καταστάσεις διεπόμενες από το δίκαιο της Ένωσης [πρβλ. γνωμοδότηση 1/17 (ΣΟΕΣ ΕΕ-Καναδά), της 30ής Απριλίου 2019, EU:C:2019:341, σκέψη 171].
- 50 Συναφώς, η Συμφωνία ΕΟΧ επιβεβαιώνει, όπως προκύπτει από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη της, την προνομιακή σχέση μεταξύ της Ένωσης, των κρατών μελών της και των κρατών της ΕΖΕΣ, η οποία βασίζεται στη γειτνίαση, στις από μακρού υφιστάμενες κοινές αξίες και στην ευρωπαϊκή ταυτότητα. Ακριβώς υπό το πρίσμα της εν λόγω προνομιακής σχέσεως πρέπει να νοηθεί ένας από τους κύριους σκοπούς της συμφωνίας ΕΟΧ, ο οποίος συνίσταται στην κατά το δυνατόν πληρέστερη πραγμάτωση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, των προσώπων, των υπηρεσιών και των κεφαλαίων σε ολόκληρο τον ΕΟΧ, ώστε η υλοποιηθείσα στο έδαφος της Ένωσης εσωτερική αγορά να επεκταθεί στα κράτη της ΕΖΕΣ. Με την προοπτική αυτή, πολλές διατάξεις της εν λόγω συμφωνίας έχουν ως σκοπό να διασφαλίσουν την κατά το δυνατόν ομοιόμορφη ερμηνεία της στο σύνολο του ΕΟΧ. Στο πλαίσιο αυτό, εναπόκειται στο Δικαστήριο να μεριμνά ώστε οι κανόνες της συμφωνίας ΕΟΧ, οι οποίοι ταυτίζονται κατ' ουσίαν με τους αντίστοιχους κανόνες της Συνθήκης ΛΕΕ, να ερμηνεύονται κατά τρόπο ομοιόμορφο εντός των κρατών μελών (αποφάσεις της 23ης Σεπτεμβρίου 2003, *Ospelt και Schlössle Weissenberg*, C-452/01, EU:C:2003:493, σκέψη 29, της 28ης Οκτωβρίου 2010, *Établissements Rimbaud*, C-72/09, EU:C:2010:645, σκέψη 20, και της 19ης Ιουλίου 2012, *A*, C-48/11, EU:C:2012:485, σκέψη 15).
- 51 Εν προκειμένω, ο Ι.Ν. υποστήριξε, με τις γραπτές παρατηρήσεις του, ότι εισήλθε στην επικράτεια της Δημοκρατίας της Κροατίας προκειμένου να περάσει εκεί τις θερινές του διακοπές, πράγμα το οποίο επιβεβαιώθηκε από την Ισλανδική Κυβέρνηση κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.
- 52 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, κατά την έννοια του άρθρου 56 ΣΛΕΕ, περιλαμβάνει την ελευθερία των αποδεκτών υπηρεσιών να μεταβαίνουν σε άλλο κράτος μέλος προκειμένου να δεχθούν εκεί ορισμένη υπηρεσία, χωρίς να παρεμποδίζονται από περιορισμούς και ότι οι τουρίστες πρέπει να θεωρούνται αποδέκτες υπηρεσιών δικαιούχοι της ελευθερίας αυτής (απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1989, *Cowan*, 186/87, EU:C:1989:47, σκέψη 15 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 53 Η ίδια ερμηνεία επιβάλλεται σε σχέση με την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 36 της Συμφωνίας ΕΟΧ (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 23ης Σεπτεμβρίου 2003, *Ospelt και Schlössle Weissenberg*, C-452/01, EU:C:2003:493, σκέψη 29, καθώς και της 28ης Οκτωβρίου 2010, *Établissements Rimbaud*, C-72/09, EU:C:2010:645, σκέψη 20).

54 Από τα ανωτέρω έπεται ότι η περίπτωση Ισλανδού υπηκόου, όπως αυτή του I.N., ο οποίος εμφανίστηκε στα σύνορα κράτους μέλους προκειμένου να εισέλθει στην επικράτειά του και να τύχει εκεί της παροχής ορισμένων υπηρεσιών, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας ΕΟΧ και, κατά συνέπεια, του δικαίου της Ένωσης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 30 και 31 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, στην υπόθεση της κύριας δίκης, η Δημοκρατία της Κροατίας υποχρεούται να ασκήσει τη σχετική με την έκδοση σε τρίτο κράτος αρμοδιότητά της κατά τρόπο σύμφωνο προς τη Συμφωνία ΕΟΧ, ειδικότερα δε προς το άρθρο 36 αυτής το οποίο κατοχυρώνει την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.

Επί του περιορισμού της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών και επί της ενδεχόμενης δικαιολογήσεώς του

55 Απαγορεύοντας «κάθε διάκριση λόγω ιθαγενείας», το άρθρο 4 της Συμφωνίας ΕΟΧ απαιτεί την ίση μεταχείριση των προσώπων που τελούν σε κατάσταση η οποία διέπεται από τη συμφωνία αυτή. Η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων που κατοχυρώνει η εν λόγω διάταξη αναπτύσσει τα αποτελέσματά της «εντός του πεδίου εφαρμογής» της ως άνω συμφωνίας και «με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων που περιέχονται σ' αυτήν». Με την τελευταία αυτή φράση, το άρθρο 4 της Συμφωνίας ΕΟΧ παραπέμπει, μεταξύ άλλων, σε άλλες διατάξεις της ίδιας συμφωνίας, στις οποίες συγκεκριμενοποιείται για ειδικές καταστάσεις η γενική αρχή που διατυπώνει. Αυτό ισχύει, μεταξύ άλλων, για τις διατάξεις περί ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1989, Cowan, 186/87, EU:C:1989:47, σκέψεις 10 και 14).

56 Εντούτοις, εθνικοί κανόνες περί εκδόσεως, όπως οι επίμαχοι στην υπόθεση της κύριας δίκης, εισάγουν διαφορά ως προς τη μεταχείριση αναλόγως του αν ο ενδιαφερόμενος είναι ημεδαπός ή υπήκοος κράτους της ΕΖΕΣ, συμβαλλομένου μέρους στη Συμφωνία ΕΟΧ, καθόσον έχουν ως αποτέλεσμα να μην παρέχεται στους υπηκόους των τελευταίων αυτών κρατών, όπως είναι, εν προκειμένω, ο I.N., Ισλανδός υπήκοος, η προστασία έναντι της εκδόσεως της οποίας τυγχάνουν οι ημεδαποί (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 32).

57 Ως εκ τούτου, οι κανόνες αυτοί ενδέχεται να περιορίζουν, ειδικότερα, την ελευθερία που κατοχυρώνεται με το άρθρο 36 της Συμφωνίας ΕΟΧ. Κατά συνέπεια, σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, η διαφορά ως προς τη μεταχείριση η οποία συνίσταται στη δυνατότητα εκδόσεως υπηκόου κράτους της ΕΖΕΣ, συμβαλλομένου μέρους στη Συμφωνία ΕΟΧ, όπως είναι ο I.N., συνεπάγεται περιορισμό της ελευθερίας αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 32 και 33).

58 Πρέπει να προστεθεί ότι όχι μόνον η περίπτωση ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο έχει την ιδιότητα του υπηκόου κράτους της ΕΖΕΣ, συμβαλλομένου μέρους στη Συμφωνία ΕΟΧ, αλλά και το γεγονός ότι το κράτος αυτό θέτει σε ισχύ και εφαρμόζει το κεκτημένο Σένγκεν καθιστούν την κατάσταση του προσώπου αυτού αντικειμενικά παρόμοια με εκείνη ενός πολίτη της Ένωσης στον οποίο, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ, η Ένωση παρέχει χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης χωρίς εσωτερικά σύνορα, εντός του οποίου εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων.

59 Περιορισμός όπως εκείνος που διαπιστώθηκε στη σκέψη 57 της παρούσας αποφάσεως μπορεί να δικαιολογηθεί μόνον εφόσον στηρίζεται σε αντικειμενικούς λόγους και τελεί σε σχέση αναλογικότητας προς τον θεμιτώς επιδιωκόμενο από το εθνικό δίκαιο σκοπό (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

60 Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, ο σκοπός της αποτροπής του κινδύνου της ατιμωρησίας προσώπων που έχουν διαπράξει αξιόποινες πράξεις, ο οποίος προβάλλεται ως δικαιολογητική βάση στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, πρέπει να θεωρηθεί θεμιτός. Ωστόσο, μέτρα περιοριστικά της ελευθερίας που κατοχυρώνεται με το άρθρο 36 της Συμφωνίας ΕΟΧ μπορούν να δικαιολογηθούν βάσει

αντικειμενικών λόγων μόνον εφόσον είναι αναγκαία για την προστασία των συμφερόντων τα οποία σκοπούν να διασφαλίσουν και μόνο στο μέτρο που οι σκοποί αυτοί δεν μπορούν να επιτευχθούν με λιγότερο περιοριστικά μέτρα (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 37 και 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 61 Στην απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 39), το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι η έκδοση αποτελεί διαδικασία που έχει ως στόχο την καταπολέμηση της ατιμωρησίας προσώπου το οποίο βρίσκεται σε επικράτεια διαφορετική από εκείνη στην οποία φέρεται να διέπραξε αξιόποινη πράξη, καθιστώντας επομένως, δυνατή την αποτροπή του ενδεχομένου ατιμωρησίας αξιόποινων πράξεων τις οποίες τέλεσαν στο έδαφος ενός κράτους πρόσωπα τα οποία διέφυγαν εν συνεχεία από το κράτος αυτό. Πράγματι, μολονότι η μη έκδοση των ημεδαπών αντισταθμίζεται εν γένει από τη δυνατότητα του κράτους μέλος από το οποίο ζητείται η έκδοση να ασκήσει ποινική δίωξη κατά των υπηκόων του για σοβαρές αξιόποινες πράξεις που τέλεσαν εκτός της επικράτειάς του, αυτό το κράτος μέλος δεν διαθέτει, κατά κανόνα, δικαιοδοσία να αποφανθεί για τέτοιες πράξεις οσάκις ούτε ο αυτουργός ούτε το θύμα της προβαλλομένης αξιόποινης πράξεως έχει την ιθαγένεια του εν λόγω κράτους μέλους.
- 62 Από τα ανωτέρω το Δικαστήριο συνήγαγε, στη σκέψη 40 της αποφάσεως της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), ότι εθνικοί κανόνες, όπως οι επίμαχοι στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή, βάσει των οποίων επιτρέπεται να ικανοποιηθεί αίτηση εκδόσεως με σκοπό την άσκηση ποινικής διώξεως και τη δίκη σε τρίτο κράτος εντός του οποίου υποστηρίζεται ότι τελέσθηκε η αξιόποινη πράξη, παρίστανται καταρχήν κατάλληλοι για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού καταπολεμήσεως της ατιμωρησίας.
- 63 Εντούτοις, στο μέτρο κατά το οποίο, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 54 της παρούσας αποφάσεως, η κατάσταση Ισλανδού υπηκόου, ο οποίος εμφανίστηκε στα σύνορα κράτους μέλους προκειμένου να εισέλθει στην επικράτειά του και να τύχει εκεί της παροχής ορισμένων υπηρεσιών, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης, οι διατάξεις του άρθρου 19, παράγραφος 2, του Χάρτη είναι εφαρμοστέες σε περίπτωση τέτοιας αιτήσεως προερχόμενης από τρίτο κράτος (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 52 και 53).
- 64 Επομένως, όταν, αναφορικά με μια τέτοια κατάσταση, ο ενδιαφερόμενος Ισλανδός υπήκοος προβάλλει σοβαρό κίνδυνο απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισεως σε περίπτωση εκδόσεως, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση οφείλει να διακριβώσει, πριν προβεί σε ενδεχόμενη έκδοση, ότι η έκδοση αυτή δεν θα έχει ως αποτέλεσμα προσβολή των διαλαμβανομένων στο άρθρο 19, παράγραφος 2, του Χάρτη δικαιωμάτων (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 60).
- 65 Προς τον σκοπό αυτό, το ως άνω κράτος μέλος, συμφώνως προς το άρθρο 4 του Χάρτη το οποίο απαγορεύει τις απάνθρωπες ή εξευτελιστικές ποινές ή την ανάλογη μεταχείριση, δεν μπορεί να περιοριστεί να λάβει υπόψη απλώς και μόνο τις δηλώσεις του τρίτου κράτους το οποίο ζητεί την έκδοση ή την αποδοχή, από το εν λόγω κράτος, διεθνών συνθηκών που εγγυώνται, καταρχήν, τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο πλαίσιο της ως άνω διακριβώσεως, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους από το οποίο ζητείται η έκδοση, όπως είναι το αιτούν δικαστήριο, οφείλει να στηριχθεί σε αντικειμενικά, αξιόπιστα, ακριβή και δεόντως ενημερωμένα στοιχεία, τα οποία μπορούν να προκύπτουν, μεταξύ άλλων, από διεθνείς δικαστικές αποφάσεις, όπως οι αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, από δικαστικές αποφάσεις του τρίτου κράτους το οποίο ζητεί την έκδοση, καθώς και από αποφάσεις, εκθέσεις και λοιπά έγγραφα καταρτιζόμενα από όργανα του Συμβουλίου της Ευρώπης ή όργανα εντός του συστήματος των Ηνωμένων Εθνών (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 55 έως 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 66 Ειδικότερα, το γεγονός ότι η Δημοκρατία της Ισλανδίας χορήγησε στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο άσυλο για τον λόγο ότι το πρόσωπο αυτό διέτρεχε κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση στη χώρα καταγωγής του, συνιστά στοιχείο ιδιαίτερος σοβαρό το οποίο η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους από το οποίο ζητείται η έκδοση οφείλει να λάβει υπόψη προς τον σκοπό της διακριβώσεως περί της οποίας έγινε λόγος στη σκέψη 64 της παρούσας αποφάσεως.
- 67 Το εν λόγω στοιχείο έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία για τη σχετική διακρίβωση στην περίπτωση που η χορήγηση ασύλου έχει στηριχθεί ακριβώς στις διώξεις που εκκρεμούν εις βάρος του ενδιαφερομένου προσώπου στη χώρα καταγωγής του και κατόπιν των οποίων η εν λόγω χώρα ζήτησε την έκδοση του προσώπου αυτού.
- 68 Ελλείπει ειδικών περιστάσεων, όπως είναι, ιδίως, μια σημαντική εξέλιξη της καταστάσεως στο τρίτο κράτος που ζητεί την έκδοση ή ακόμη η ύπαρξη σοβαρών και αξιόπιστων στοιχείων που να αποδεικνύουν ότι το πρόσωπο του οποίου ζητείται η έκδοση έτυχε ασύλου αποκρύπτοντας το γεγονός ότι εις βάρος του εκκρεμούσαν ποινικές διώξεις στη χώρα καταγωγής του, η ύπαρξη αποφάσεως των ισλανδικών αρχών περί χορηγήσεως ασύλου στο εν λόγω πρόσωπο αποτελεί, συνεπώς, λόγο για τον οποίο η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους από το οποίο ζητείται η έκδοση, όπως είναι το αιτούν δικαστήριο, πρέπει να αρνηθεί την έκδοση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 19, παράγραφος 2, του Χάρτη.
- 69 Στην περίπτωση κατά την οποία οι αρχές του κράτους μέλους από το οποίο ζητείται η έκδοση καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι το άρθρο 19, παράγραφος 2, του Χάρτη δεν αντιτίθεται στην εκτέλεση της αιτήσεως εκδόσεως, θα πρέπει ακόμη να εξετασθεί αν ο επίμαχος περιορισμός τελεί σε σχέση αναλογικότητας προς τον σκοπό καταπολεμήσεως του ενδεχομένου ατιμωρησίας προσώπου που φέρεται να έχει διαπράξει ποινικώς κολάσιμη πράξη, όπως ο σκοπός αυτός υπομνήσθηκε στη σκέψη 60 της παρούσας αποφάσεως. Υπογραμμίζεται συναφώς ότι η θέση σε εφαρμογή των μηχανισμών συνεργασίας και αμοιβαίας συνδρομής που υφίστανται, βάσει του δικαίου της Ένωσης, επί ποινικών υποθέσεων συνιστά, εν πάση περιπτώσει, εναλλακτικό μέτρο που, αφενός, περιορίζει λιγότερο το δικαίωμα σε ελεύθερη κυκλοφορία απ' ό,τι η έκδοση σε τρίτο κράτος με το οποίο η Ένωση δεν έχει συνάψει συμφωνία περί εκδόσεως και, αφετέρου, καθιστά δυνατή την επίτευξη, με τρόπο εξίσου αποτελεσματικό, του ως άνω σκοπού (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 47 και 49).
- 70 Ειδικότερα, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, θα πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στην ανταλλαγή πληροφοριών με το κράτος μέλος του οποίου την ιθαγένεια έχει ο ενδιαφερόμενος, προκειμένου να παρασχεθεί στις αρχές αυτού του κράτους μέλους, εφόσον έχουν, βάσει του εθνικού δικαίου τους, δικαιοδοσία να ασκήσουν δίωξη κατά του προσώπου αυτού για πράξεις που τελέσθηκαν στην αλλοδαπή, η δυνατότητα εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, βάσει της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584, με σκοπό την παράδοση του προσώπου αυτού στο πλαίσιο διώξεως εις βάρος του. Επομένως, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους από το οποίο ζητείται η έκδοση έχει καθήκον να ενημερώσει το κράτος μέλος του οποίου την ιθαγένεια έχει ο ενδιαφερόμενος και, ενδεχομένως, κατόπιν αιτήματος του δευτέρου αυτού κράτους, να του παραδώσει τον ενδιαφερόμενο, βάσει του ως άνω ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψεις 48 και 50).
- 71 Πάντως, μολονότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 δεν εφαρμόζεται επί της Δημοκρατίας της Ισλανδίας, κράτους μετέχοντος στον ΕΖΕΣ και του οποίου την ιθαγένεια έχει ο I.N., πρέπει να υπομνησθεί ότι το κράτος αυτό, όπως και το Βασίλειο της Νορβηγίας, έχει συνάψει με την Ένωση τη Συμφωνία περί της διαδικασίας παραδόσεως, η οποία τέθηκε σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 2019.
- 72 Όπως προκύπτει από το προοίμιό της, η συμφωνία αυτή αποσκοπεί στη βελτίωση της δικαστικής συνεργασίας επί ποινικών υποθέσεων μεταξύ, αφενός, των κρατών μελών της Ένωσης και, αφετέρου, της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας, στο μέτρο κατά το οποίο οι

υφιστάμενες σχέσεις μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, οι οποίες χαρακτηρίζονται, μεταξύ άλλων, από τη συμμετοχή της Δημοκρατίας της Ισλανδίας και του Βασιλείου της Νορβηγίας στον ΕΟΧ, απαιτούν στενή συνεργασία για την καταπολέμηση του εγκλήματος.

- 73 Επιπλέον, στο ίδιο προοίμιο, τα συμβαλλόμενα στη Συμφωνία περί της διαδικασίας παραδόσεως μέρη εξέφρασαν την αμοιβαία εμπιστοσύνη τους στη δομή και τη λειτουργία των νομικών τους συστημάτων καθώς και στην ικανότητα των μερών αυτών να εγγυηθούν μια δίκαιη δίκη.
- 74 Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι οι διατάξεις της Συμφωνίας περί της διαδικασίας παραδόσεως ομοιάζουν σε μεγάλο βαθμό με τις αντίστοιχες διατάξεις της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584.
- 75 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω στοιχείων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η λύση που δόθηκε με την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630, σκέψη 56), πρέπει να εφαρμοστεί κατ' αναλογία και στους υπηκόους της Δημοκρατίας της Ισλανδίας, όπως είναι ο I.N, οι οποίοι τελούν, έναντι του τρίτου κράτους που ζητεί την έκδοσή τους και όπως προκύπτει από τη σκέψη 58 της παρούσας αποφάσεως, σε κατάσταση αντικειμενικά παρόμοια με εκείνη πολίτη της Ένωσης στον οποίο, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ, η Ένωση παρέχει χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης χωρίς εσωτερικά σύνορα, εντός του οποίου εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων.
- 76 Επομένως, οσάκις σε κράτος μέλος, στο οποίο μετέβη υπήκοος της Δημοκρατίας της Ισλανδίας, απευθύνεται αίτηση εκδόσεως από τρίτο κράτος με το οποίο το πρώτο κράτος μέλος έχει συνάψει συμφωνία περί εκδόσεως, το κράτος μέλος αυτό υποχρεούται καταρχήν να ενημερώσει τη Δημοκρατία της Ισλανδίας και, ενδεχομένως, κατόπιν αιτήματός της, να της παραδώσει τον υπήκοο αυτόν, σύμφωνα με τις διατάξεις της Συμφωνίας περί της διαδικασίας παραδόσεως, υπό την προϋπόθεση ότι η Δημοκρατία της Ισλανδίας έχει δικαιοδοσία, βάσει του εθνικού δικαίου της, να ασκήσει δίωξη κατά του ως άνω προσώπου για πράξεις τελεσθείσες στην αλλοδαπή.
- 77 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το δίκαιο της Ένωσης, ειδικότερα το άρθρο 36 της Συμφωνίας ΕΟΧ και το άρθρο 19, παράγραφος 2, του Χάρτη, έχει την έννοια ότι, οσάκις σε κράτος μέλος, στο οποίο μετέβη υπήκοος κράτους της ΕΖΕΣ, συμβαλλομένου μέρους στη Συμφωνία ΕΟΧ και με το οποίο η Ένωση έχει συνάψει συμφωνία περί παραδόσεως, απευθύνεται αίτηση εκδόσεως από τρίτο κράτος βάσει της ευρωπαϊκής συμβάσεως εκδόσεως, και στην περίπτωση που το κράτος αυτό της ΕΖΕΣ χορήγησε άσυλο στον συγκεκριμένο υπήκοο, πριν αυτός αποκτήσει την ιθαγένεια του εν λόγω κράτους, ακριβώς λόγω των διώξεων που έχουν ασκηθεί εις βάρος του στο κράτος που ζητεί την έκδοση, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους από το οποίο ζητείται η έκδοση οφείλει να διακριβώσει ότι η έκδοση δεν θα έχει ως συνέπεια την προσβολή των δικαιωμάτων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 19, παράγραφος 2, του Χάρτη, λαμβανομένου υπόψη ότι η χορήγηση ασύλου συνιστά ιδιαιτέρως σοβαρό στοιχείο στο πλαίσιο της σχετικής διακριβώσεως. Πριν εξετάσει το ενδεχόμενο εκτελέσεως της αιτήσεως εκδόσεως, το κράτος μέλος από το οποίο ζητείται η έκδοση υποχρεούται, εν πάση περιπτώσει, να ενημερώσει το ως άνω κράτος της ΕΖΕΣ και, ενδεχομένως, κατόπιν αιτήματος του συγκεκριμένου κράτους, να του παραδώσει τον υπήκοο αυτόν, σύμφωνα με τις διατάξεις της συμφωνίας περί παραδόσεως, υπό την προϋπόθεση ότι το εν λόγω κράτος της ΕΖΕΣ έχει δικαιοδοσία, βάσει του εθνικού δικαίου του, να ασκήσει δίωξη κατά του ως άνω υπηκόου για πράξεις τελεσθείσες στην αλλοδαπή.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 78 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

Το δίκαιο της Ένωσης, ειδικότερα το άρθρο 36 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992, και το άρθρο 19, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει την έννοια ότι, οσάκις σε κράτος μέλος, στο οποίο μετέβη υπήκοος κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ), συμβαλλομένου μέρους στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο και με το οποίο η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει συνάψει συμφωνία περί παραδόσεως, απευθύνεται αίτηση εκδόσεως από τρίτο κράτος βάσει της ευρωπαϊκής συμβάσεως εκδόσεως, η οποία υπεγράφη στο Παρίσι στις 13 Δεκεμβρίου 1957, και στην περίπτωση που το κράτος αυτό της ΕΖΕΣ χορήγησε άσυλο στον συγκεκριμένο υπήκοο, πριν αυτός αποκτήσει την ιθαγένεια του εν λόγω κράτους, ακριβώς λόγω των διώξεων που έχουν ασκηθεί εις βάρος του στο κράτος που ζητεί την έκδοση, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους από το οποίο ζητείται η έκδοση οφείλει να διακριβώσει ότι η έκδοση δεν θα έχει ως συνέπεια την προσβολή των δικαιωμάτων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 19, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, λαμβανομένου υπόψη ότι η χορήγηση ασύλου συνιστά ιδιαιτέρως σοβαρό στοιχείο στο πλαίσιο της σχετικής διακριβώσεως. Πριν εξετάσει το ενδεχόμενο εκτελέσεως της αιτήσεως εκδόσεως, το κράτος μέλος από το οποίο ζητείται η έκδοση υποχρεούται, εν πάση περιπτώσει, να ενημερώσει το ως άνω κράτος της ΕΖΕΣ και, ενδεχομένως, κατόπιν αιτήματος του συγκεκριμένου κράτους, να του παραδώσει τον υπήκοο αυτόν, σύμφωνα με τις διατάξεις της συμφωνίας περί παραδόσεως, υπό την προϋπόθεση ότι το εν λόγω κράτος της ΕΖΕΣ έχει δικαιοδοσία, βάσει του εθνικού δικαίου του, να ασκήσει δίωξη κατά του ως άνω υπηκόου για πράξεις τελεσθείσες στην αλλοδαπή.

(υπογραφές)